

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4050/2545

ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกียรติทุนทวีทรัพย์ กับพวกโจทก์ บริษัท สิ้นพรชัย จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1336, ป.พ.พ. มาตรา 1388, ป.พ.พ. มาตรา 1389, ป.พ.พ. มาตรา 1401, ป.พ.พ. มาตรา 1387

ย่อ / หลักกฎหมาย

ถนนทั้ง 6 สาย ในศูนย์การค้าของจำเลยที่ 1 ไม่ใช่ทางสาธารณะยังคงเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 จึงมีอำนาจจัดการใช้สอยดำเนินการเกี่ยวกับถนนดังกล่าวได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 แม้ถนนทั้ง 6 สายจะเป็นการจำยอมตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 286 ข้อ 30 วรรคหนึ่ง ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 286 ข้อ 30 วรรคหนึ่ง ที่กำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้จัดสรรที่ดินที่จะต้องบำรุงรักษาสาธารณูปโภคให้คงสภาพดังเช่นที่ได้จัดทำขึ้นตลอดไป มิได้หมายความว่าจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินจะหารายได้จากสาธารณูปโภคดังกล่าวเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษามีได้เพียงแต่ต้องไม่เป็นเหตุให้ประโยชน์แห่งการจำยอมลดไปหรือเสื่อมความสะดวก ส่วนโจทก์ทั้งสี่สืบหาผู้ใช้การจำยอมก็ต้องใช้เท่าที่จำเป็นตามสมควร มิใช่ใช้ได้โดยไม่มีขีดจำกัด จำเลยที่ 1 จัดสตักเกอร์ให้แก่ผู้อยู่อาศัยในศูนย์การค้าสำหรับติดรถยนต์และรถจักรยานยนต์ เพื่อนำรถเข้าไปจอดหรือเข้าออกในศูนย์การค้าได้ทุกทางตลอดเวลาโดยสะดวกและไม่ต้องเสียเงินค่าจอดรถ นับได้ว่าจำเลยที่ 1 ให้ใช้การจำยอมเพื่อประโยชน์แก่ที่ดินทุกแปลงในศูนย์การค้าเท่าที่จำเป็นตามสมควรแล้ว การที่โจทก์ทั้งสี่สืบหาประสงค์ให้จำเลยที่ 1 ไม่เรียกเก็บเงินค่าจอดรถสำหรับรถทุกคันของโจทก์ทั้งสี่สืบหาแม้จะมีรถจำนวนมากเท่าใดย่อมเป็นการใช้ประโยชน์แห่งการจำยอมเกินสมควร การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งสี่สืบหา และไม่ทำให้การใช้ประโยชน์แห่งการจำยอมลดไปหรือเสื่อมความสะดวก การที่โจทก์ทั้งสี่สืบหานำแผงเหล็กปิดกั้นบนถนนหน้าอาคารพาณิชย์ของโจทก์ทั้งสี่สืบหาหรือบางรายจอดรถจักรยานยนต์หรือวางวัสดุบนทางเท้า เป็นการทำให้เกิดภาระเพิ่มขึ้นแก่การยทรัพย์ โจทก์ทั้งสี่สืบหาไม่มีอำนาจกระทำได้

คำพิพากษา

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1388 และ 1389 จำเลยที่ 1 มีสิทธิห้ามได้ การที่จำเลยที่ 1 ไม่ดำเนินการก่อสร้างอาคารที่จอดรถตามที่ประกาศโฆษณาไว้ก็หาเป็นเหตุให้โจทก์ทั้งสี่สืบหาไม่อำนาจกระทำการดังกล่าวไม่โจทก์ทั้งสี่สืบหาฟ้องว่า โจทก์ทั้งสี่สืบหาเป็นผู้ซื้อและรับโอนกรรมสิทธิ์อาคารพาณิชย์พร้อมที่ดินในโครงการศูนย์การค้าประตูน้ำหรือศูนย์การค้าเมโทรจากจำเลยทั้งสองที่จัดสรรขายแก่บุคคลทั่วไป ในการจัดสรรจำเลยทั้งสองได้ก่อสร้างถนน 6 สาย เป็นสาธารณูปโภคแก่โครงการดังกล่าว โจทก์ทั้งสี่สืบหาและผู้ซื้ออาคารพาณิชย์พร้อมที่ดินจากจำเลยทั้งสองได้ใช้ถนนทั้ง 6 สาย ผ่านเข้าออกเป็นเวลา 10 ปี แล้ว ต่อมาจำเลยทั้งสองได้ปิดกั้นถนนทั้ง 6 สาย โดยจำเลยทั้งสองกำหนดให้ผู้ขับรถผ่านเข้าออกต้องเสียเงินค่าตอบแทนให้จำเลยทั้งสองหรือตัวแทน การกระทำดังกล่าวของจำเลยทั้งสองทำให้โจทก์ทั้งสี่สืบหาได้รับความเดือดร้อน ขอให้พิพากษาให้ถนนดังกล่าวเป็นทางสาธารณะตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 286 และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1401 กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันหรือ

แทนกันจดทะเบียนการจำยอมถนนสาธารณะตลอดไป หรือให้ถือเอาตามคำพิพากษาแทน การแสดงเจตนา กับให้จำเลยทั้งสองเปิดทางการจำยอมและรื้อถอนบ่อมยามพร้อมสิ่งปลูกสร้าง หรือสิ่งกีดขวางออกไปจากทางการจำยอม โดยเสียค่าใช้จ่ายเอง อีกทั้งห้ามจำเลยทั้งสองและ บริวารกระทำการใด ๆ แก่ทางการจำยอมก่อนจำเลยทั้งสองยื่นคำให้การ โจทก์ที่ 17 และที่ 18 ยื่น คำบอกกล่าวขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองจำเลยทั้งสองให้การและฟ้องแย้งว่า จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของ ถนนคอนกรีต 6 สายที่อยู่ในโครงการศูนย์การค้าเมโทร ซึ่งจัดทำขึ้นเพื่อประโยชน์แก่ที่ดินทุกแปลง ในบริเวณศูนย์การค้าเมโทร จำเลยที่ 2 เป็นเพียงกรรมการคนหนึ่งของจำเลยที่ 1 จึงไม่ต้องรับผิดชอบ ในฐานะส่วนตัว จำเลยที่ 1 ไม่เคยยินยอมให้บุคคลใดใช้ประโยชน์บนถนนและทางเท้าอาคาร พาณิชยกรรมแต่ละแปลงเพื่อใช้เป็นที่ยอดรถ โดยไม่ต้องเสียค่าตอบแทน โจทก์ทั้งยี่สิบหกนารถมาจอด และทำการตั้งแผงเหล็กกั้นในบริเวณดังกล่าวเป็นการกระทำโดยถือวิสาสะ จำเลยที่ 1 ได้จัดบริเวณ ที่จอดรถไว้ให้แก่ผู้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์อาคารพาณิชย์โดยไม่ต้องเสียเงินค่าตอบแทน โจทก์ทั้ง ยี่สิบหกไม่ได้ใช้ประโยชน์ในการนำรถมาจอดและตั้งแผงเหล็กกั้นบริเวณถนนและทางเท้าหน้า อาคารพาณิชย์ มากกว่า 10 ปีตามฟ้องแต่อย่างใด การที่จำเลยที่ 1 ก่อสร้างบ่อมยามและเหล็กกั้น ปิดเปิดบริเวณทางเข้าออกของถนนทั้ง 6 สายนั้น เป็นการกระทำโดยได้รับความยินยอมจาก เสียงส่วนใหญ่ของที่ประชุมผู้อยู่อาศัยในโครงการศูนย์การค้าเมโทร และการกระทำของจำเลยที่ 1 ไม่ได้ทำให้การใช้ประโยชน์ถนนและทางเท้าลดลง อีกทั้งยังเป็นการป้องกันการสูญหายของรถที่มา จอดบริเวณศูนย์การค้าเมโทร จำเลยที่ 1 ได้จัดทำสติ๊กเกอร์เพื่อใช้แสดงต่อพนักงานของจำเลยที่ 1 ตอนเข้าและออก รถคันใดมีสติ๊กเกอร์จะได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียเงินค่าตอบแทน การที่โจทก์ทั้งยี่สิบ หกนารถเข้าไปจอดบนถนนหรือทางเท้าและตั้งแผงเหล็กกั้นหรือวางสิ่งของต่าง ๆ กีดขวางบริเวณ ศูนย์การค้าเมโทร เป็นการเพิ่มภาระแก่ถนนและเปลี่ยนแปลงสภาพทางเท้าโดยไม่มีสิทธิจะทำได้ อันเป็นการกระทำละเมิดต่อจำเลยที่ 1 ขอให้พิพากษาห้ามไม่ให้โจทก์ทั้งยี่สิบหกและบริวารนำรถ ไปจอดบนทางเท้าในบริเวณศูนย์การค้าเมโทร และมีให้นำแผงกั้นหรือวัสดุใด ๆ ไปวางบนถนนและ ทางเท้าและมีให้กระทำการใด ๆ อันเป็นการกีดขวางการใช้ถนนและทางเท้าหลังจากจำเลยทั้งสอง ยื่นคำให้การแล้ว โจทก์ที่ 20 ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสอง ศาลชั้นต้นอนุญาตโจทก์ที่ 1 ถึงที่ 16 ที่ 19 และที่ 21 ถึง 28 ให้การแก้ฟ้องแย้งว่า จำเลยที่ 2 เป็นประธานกรรมการมีอำนาจ กระทำการแทนจำเลยที่ 1 ได้ และจำเลยที่ 2 ได้ร่วมกระทำละเมิดกับจำเลยที่ 1 ทางเท้าในบริเวณ ศูนย์การค้าเมโทรผู้อยู่อาศัยและบริวารใช้ประโยชน์เป็นเวลากว่า 10 ปีแล้ว การที่โจทก์นำแผงกั้น หรือวัสดุต่าง ๆ มาวางบนถนนและทางเท้านั้นเป็นไปตามข้อตกลงของจำเลยทั้งสองเพราะ สถานที่จอดรถที่จำเลยทั้งสองจะจัดให้นั้นจำเลยทั้งสองได้นำไปให้บุคคลอื่นเช่าประกอบการค้า โจทก์ทั้งยี่สิบหกทำกับผู้อยู่อาศัยอื่นไม่เคยตกลงให้จำเลยทั้งสองก่อสร้างบ่อมยามและเหล็กกั้นปิดเปิด บริเวณทางเข้าออกของถนนทั้ง 6 สาย การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการกระทำโดยพลการ อันเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งยี่สิบหกเพราะถนนพิพาทเป็นทางการจำยอมศาลชั้นต้น พิพากษาว่า ถนนกับทางเท้าพิพาทในศูนย์การค้าประตูน้ำหรือศูนย์การค้าเมโทรตกอยู่ใน การจำยอม ห้ามโจทก์ที่ 1 ถึงที่ 16 ที่ 19 และที่ 21 ถึงที่ 28 นำยานพาหนะหรือวัสดุอื่นใดไปจอดหรือ วางบนทางเท้า และห้ามโจทก์ทั้งหมดนำแผงกั้นหรือวัสดุสิ่งของอื่น ๆ ไปวางบนถนนพิพาททั้งหก สายอันเป็นการกีดขวางการจราจรอีกต่อไป คำขออื่น ๆ นอกจากนี้ให้ยก และให้ยกฟ้องโจทก์ เฉพาะจำเลยที่ 2 โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 16 ที่ 19 และที่ 21 ถึงที่ 28 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 16 ที่ 19 และที่ 21 ถึงที่ 28 ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริง

เบื้องต้นฟังได้ว่า โจทก์ทั้งยี่สิบห้าเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์อาคารพาณิชย์ในศูนย์การค้าประตูน้ำหรือศูนย์การค้าเมโทรซึ่งจำเลยที่ 1 เป็นผู้จัดสรรขายเมื่อปี 2524 ภายในศูนย์การค้าเมโทรมีถนนรวม 6 สาย ซึ่งเป็นสาธารณูปโภคที่จำเลยที่ 1 จัดทำขึ้น และเป็นการจ่ายอมเข้าออกสู่ถนนสาธารณะ ต่อมาเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2534 จำเลยที่ 1 ได้ก่อสร้างป้อมยามและเหล็กกั้นทางเข้าออกทั้งหมด รวม 5 จุด ตามแผนที่เอกสารหมายเลข 24 รถของบุคคลภายนอกที่จะผ่านเข้าออกจะต้องได้รับบัตรจากเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของจำเลยที่ 1 และจะต้องเสียเงินค่าจอดรถตามระยะเวลาที่จอดคิดเป็นชั่วโมง ปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ทั้งยี่สิบห้ามีว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งยี่สิบห้า และเป็นเหตุให้ประโยชน์แห่งการจ่ายอมลดไปหรือเสื่อมความสะดวกอันเป็นการขัดต่อประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 286 ข้อ 30 วรรคหนึ่ง อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นหรือไม่ และการที่โจทก์ทั้งยี่สิบห้าวางแผนเหล็กกั้นบนถนน จอดรถจักรยานยนต์หรือวางวัสดุบนทางเท้าในศูนย์การค้าเมโทร ทำให้จำเลยที่ 1 ได้รับความเสียหายหรือไม่ เห็นว่าตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 28/2534 คดีระหว่างบริษัทสินทรัพย์ จำกัด โจทก์ บริษัทบางกอกอิลตันโฮเต็ล จำกัด จำเลย ศาลฎีกาได้มีคำวินิจฉัยเกี่ยวกับถนนทั้ง 6 สาย ในศูนย์การค้าเมโทรของจำเลยที่ 1 ว่าไม่ใช่ทางสาธารณะ ฉะนั้นถนนทั้ง 6 สาย ยังคงเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยที่ 1 ในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์จำเลยที่ 1 จึงมีอำนาจจัดการใช้สอยดำเนินการเกี่ยวกับถนนดังกล่าวได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 แม้ถนนทั้ง 6 สายจะเป็นการจ่ายอมตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 286 ข้อ 30 วรรคหนึ่ง แต่ข้อเท็จจริงที่คู่ความนำสืบรับกันฟังได้ว่า เสียงส่วนใหญ่ในการประชุมผู้อยู่อาศัยในศูนย์การค้าเมโทรตกลงให้จำเลยที่ 1 จัดการจราจรในศูนย์การค้าเมโทรหลังจากจำเลยที่ 1 ก่อสร้างป้อมยามและเหล็กกั้นทางเข้าออก โดยมีพนักงานเก็บเงินค่าจอดรถแล้วจำเลยที่ 1 แจกสติ๊กเกอร์สำหรับติดรถยนต์และรถจักรยานยนต์แก่เจ้าของอาคารพาณิชย์ทุกคูหา สติ๊กเกอร์ดังกล่าวสามารถให้เข้าออกได้ทุกทางตลอดเวลาโดยสะดวกและไม่ต้องเสียเงินค่าจอดรถแต่ประการใด ทั้งได้ความจากคำเบิกความของนายสุพัฒน์ สุธาชีวะ ผู้รับมอบอำนาจจากโจทก์ที่ 21 ถึงที่ 26 และจากคำเบิกความของนางสาวเรืองวิไล สวามิวัศค์ พยานโจทก์ทั้งยี่สิบห้าเบิกความตอบคำถามค้านของทนายจำเลยที่ 1 และทนายจำเลยที่ 2 ว่า จำเลยที่ 1 ให้ผู้ที่ขับรถเข้าไปในศูนย์การค้าเมโทรรับบัตรและเมื่อจะออกต้องคืนบัตรเพื่อป้องกันโจรกรรมรถ ตั้งแต่จำเลยที่ 1 ดำเนินการดังกล่าวไม่ปรากฏว่ารถในศูนย์การค้าเมโทรสูญหาย แต่จำเลยที่ 1 ได้ปรับปรุงระบบไฟฟ้าท่อน้ำ และถนนที่ชำรุดในศูนย์การค้าเมโทรด้วย หลังจากจำเลยที่ 1 จัดระบบการจราจรทำให้การจราจรในศูนย์การค้าเมโทรคล่องตัวขึ้นเนื่องจากไม่มีบุคคลภายนอกนำรถเข้าไปจอดไว้อีก จึงน่าจะเชื่อว่าจำเลยที่ 1 กระทำการดังกล่าวเพื่อความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยและเพื่อความสะดวกของการจราจรในศูนย์การค้าเมโทร ส่วนข้อที่โจทก์ทั้งยี่สิบห้าฎีกาว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้จัดสรรที่ดินจึงมีหน้าที่บำรุงรักษาสาธารณูปโภคให้คงสภาพเดิม โดยจำเลยที่ 1 ต้องเสียค่าใช้จ่ายของตนเอง จึงไม่มีสิทธิเรียกเก็บเงินค่าจอดรถนั้น เห็นว่า แม้ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 286 ข้อ 30 วรรคหนึ่ง จะกำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้จัดสรรที่ดินที่จะต้องบำรุงรักษาสาธารณูปโภคให้คงสภาพดังเช่นที่ได้จัดทำขึ้นตลอดไป แต่ก็ได้หมายความว่าจำเลยที่ 1 จะหารายได้จากสาธารณูปโภคดังกล่าวเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาไม่ได้ เพียงแต่ต้องไม่เป็นเหตุให้ประโยชน์แห่งการจ่ายอมลดไป หรือเสื่อมความสะดวก ส่วนที่โจทก์ทั้งยี่สิบห้าผู้ให้การจ่ายอมก็ต้องใช้เท่าที่จำเป็นตามสมควรมิใช่ใช้ได้โดยไม่มีขีดจำกัด จากข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 จัดสติ๊กเกอร์ให้แก่ผู้อยู่อาศัยในศูนย์การค้าเมโทรสำหรับติด

รถยนต์และรถจักรยานยนต์ เพื่อนำรถเข้าไปจอดหรือเข้าออกในศูนย์การค้าเมโทรได้ทุกทางตลอดเวลาโดยสะดวกและไม่ต้องเสียเงินค่าจอดรถนั้น นับได้ว่าจำเลยที่ 1 ให้ใช้การจำยอมเพื่อประโยชน์แก่ที่ดินทุกแปลงในศูนย์การค้าเมโทรเท่าที่จำเป็นตามสมควรแล้ว แต่ได้ความจากคำเบิกความของโจทก์ที่ 13 เบิกความตอบนายจำเลยที่ 1 และนายจำเลยที่ 2 ถามค้านว่า โจทก์ที่ 13 ซื้ออาคารพาณิชย์ในศูนย์การค้าเมโทร 3 คูหา มีรถยนต์ 6 คันแต่จำเป็นต้องใช้รถยนต์บรรทุกในกิจการค้าประมาณ 30 คัน หากรับสถิติเกอร์จะไม่เพียงพอกับจำนวนรถยนต์ที่ต้องนำเข้าไปในศูนย์การค้าเมโทร และได้ความจากคำเบิกความของนายบุญชู ตระกูลวิวัฒน์ ถึงผู้รับมอบอำนาจจากโจทก์ที่ 27 และที่ 28 เบิกความตอบนายโจทก์ที่ 19 และที่ 21 ถึงที่ 28 กับเบิกความตอบนายจำเลยที่ 1 ถามค้านว่าโจทก์ที่ 27 ซื้ออาคารพาณิชย์ในศูนย์การค้าเมโทร 1 คูหา แต่มีรถยนต์ 6 คันโจทก์ที่ 27 จึงไม่ยอมรับสถิติเกอร์ที่จำเลยที่ 1 จัดให้ 2 ใบ ข้อเท็จจริงน่าจะเชื่อว่าโจทก์ทั้งยี่สิบห้าประสงค์ให้จำเลยที่ 1 ไม่เรียกเก็บเงินค่าจอดรถสำหรับรถทุกคันของโจทก์ทั้งยี่สิบห้า แม้จะมีรถจำนวนมากเท่าใดก็ตาม อันเป็นการใช้ประโยชน์แห่งการจำยอมเกินสมควร การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งยี่สิบห้าและไม่ทำให้การใช้ประโยชน์แห่งการจำยอมลดยไปหรือเสื่อมความสะดวกตามที่โจทก์ทั้งยี่สิบห้าฎีกาส่วนการที่โจทก์ทั้งยี่สิบห้านำแผงเหล็กมาปิดกั้นบนถนนหน้าอาคารพาณิชย์ของโจทก์ทั้งยี่สิบห้าหรือบางรายจอดรถจักรยานยนต์หรือวางวัสดุบนทางเท้า นั้น เป็นการทำให้เกิดภาระเพิ่มขึ้นแก่การยทรัพย์ โจทก์ทั้งยี่สิบห้าไม่มีอำนาจกระทำ ได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1388 และ 1389 จำเลยที่ 1 มีสิทธิห้ามได้ที่โจทก์ทั้งยี่สิบห้าอ้างว่าจำเลยที่ 1 ไม่ดำเนินการก่อสร้างอาคารที่จอดรถตามที่ประกาศโฆษณาไว้ นั้น ก็หาเป็นเหตุให้โจทก์ทั้งยี่สิบห้ามีอำนาจกระทำการดังกล่าวไม่ และเมื่อจำเลยที่ 1 ไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งยี่สิบห้าเพราะเป็นการกระทำโดยชอบ ดังนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ที่โจทก์ทั้งยี่สิบห้าฎีกาว่าต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งยี่สิบห้าจึงไม่ต้องวินิจฉัย ศาลอุทธรณ์พิพากษาชอบแล้ว ฎีกาโจทก์ทั้งยี่สิบห้าฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

สมิตร สุภาดุลย์ · ไพศาล เจริญวุฒิ · สมชัย เกษขุมพล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4050/2545>